

трећи пут изгласано неповерење. Овим чином се распушта Скупштина и расписују нови парламентарни избори и то је друга страна односа у парламентарном режиму која иде на руку извршној власти, пре свега шефа државе. Судску власт у земљи врше судови на челу са Касационим судом као судом последњег степена, а поред Државног савета као управног суда првог степена, Устав предвиђа и Уставни суд који врши контролу уставности закона и друге функције које му припадају као контролној институцији.

г) Устави Грчке после Другог светског рата

Грчка спада у земље с бурном уставном историјом почев од њеног првог Устава од 1822. који је донет после проглашења државне независности, јануара 1822. па све до последњег, важећег који је донет још јуна 1975. Током те бурне уставне историје донето је више устава 1827, 1832, 1844, 1864, 1911, 1927, 1952 и 1968. и сви они су одражавали бурне друштвене и политичке промене у земљи. Грчка је у XIX веку била монархија (изузев кратког периода од 1827-1832 када је био проглашен републикански облик владавине), с тим да се режим уставне парламентарне монархије учврстио тек задњих деценија XIX века када је после извршених реформи заживео прави парламентаризам. После Другог светског рата Грчка је пролазила тежак пут од војне диктатуре ка парламентарној демократији. Војна диктатура (успостављена априла 1967.) је укинула Устав од 1952. и заменила га новим Уставом од 1968. који је учврстио тзв. пуковнички режим да би војна хунта јануара 1973. укинула и монархистичку владавину. Пад војне хунте (диктатуре) јула 1974. је значио почетак демократизације земље под окриљем владе националног јединства и доношење новог Устава од 1975. Овај Устав је означио враћање на уставне позиције земље из времена Устава од 1952. али је после спроведеног референдума на коме се народ изјаснио против рестаурације монархије, Грчку увео у режим републиканске парламентарне демократије. Овај период уставног развитка Грчке је карактеристичан по њеном отварању ка међународној заједници и укључењу у Европску унију а са становишта организације власти ка јачању егzekутиве, пре свега положаја председника Републике према парламенту и влади, односно њеном премијеру. У редовној политичкој и уставној ситуацији председник Републике је ограничен на улогу парламентарног шефа државе, док у ванредним околностима добија ванредна овлашћења у доношењу нормативних аката